VIERING / DIENST op 1 novemer 2026, 10 uur
Doopsgezinde Gemeente Aalsmeer Zondagsschool

m.m.v. Projectkoor DG Aalsmeer o.l.v. Paulien Walch,
begeleid door: Wilma Broere
Orgel/Piano: Valeriya Zakopaj
Koster: Leon de Graaff
Lezer: Gerda Stieva
Kerkenraadslid: Tilly Overbeek
Predikant: Paul F. Thimm

Thema: de keuze om "volger" te worden

Aansteken van de kaarsen **Welkom**

Koor zingt "Lord, I want to be a Christian" African-American Spiritual

Bemoediging en Groet

Onze hulp is in de naam van de Eeuwige,
die hemel en aarde maakt,
die trouw is in eeuwigheid;
die niet verloren laat gaan het werk van zijn handen.

Genade, barmhartigheid en vrede
van God, die een ieder van ons liefheeft
en van Jezus Christus, die ons leert te vertrouwen
door de Heilige Geest, die ons bemoedigt en uitdaagt. Amen.

Met elkaar delen (kaarsen aansteken)

In memoriam voor Aukje Kila-Hiddema

Ruim 97 jaar geleden, op 13 mei 1929 is **Aukje Kila-Hiddema** in Hoenderloo geboren in een warm en liefdevol gezin.
Op woensdag 21 oktober 2026 is zij overleden en naar haar huis aan de Mozartlaan in Aalsmeer teruggebracht, waar ze zoveel jaren heeft gewoond met haar man Johan en haar kinderen Maaike, Jaap, Cootje en Liesbeth en later alleen.

Al op 7-jarige leeftijd ging Aukje op pianoles. Haar leven lang genoot ze van piano spelen tot een paar maanden geleden en van lezen.
Na haar middelbare school en beroepsopleiding werd zij chemisch laborante in de Scholten fabriek in Foxhol. Daar leerde ze Johan Kila kennen. Zij trouwden en kregen in Groningen hun vier kinderen. Daarna verhuisde het gezin naar Amsterdam, later naar Aalsmeer. Toen de jongste naar de kleuterschool ging, haalde Aukje haar rijbewijs en de acte Pedagogiek en ging lesgeven aan de Laboratoriumschool.

Aukje liet zich op 23 maart 1956 dopen en sloot zich bij de Doopsgezinde Gemeente in Groningen aan. Na haar verhuizingen heeft ze zich over laten schrijven naar de Doopsgezinde Gemeente in Amsterdam en later na onze gemeente hier in Aalsmeer.
Aukje was een liefdevolle, bescheiden, zachtaardige, veelzijdige vrouw.

Afgelopen dinsdag hebben we afscheid van haar genomen hier in de kerk, die haar geestelijk thuis was geworden en waar ze in de kerkenraad gezeten heeft en bij kring Oase kwam, de handwerkclub, de ontmoetingsdagen. Ze was een betrokken lid van onze gemeente. Ze ging ook mee met de bootreisjes, de vakantieweken, en naar de bezinningsdagen van de kring Zinvol Ouder Worden.

In de afscheidsdienst hebben we haar herdacht met herinneringen, met muziek waar ze van hield, met een paar zinnen van de apostel Paulus uit de **1e Korintiërsbrief 13**. Daar staat: *"De liefde is geduldig en vol goedheid. ...De liefde zal nooit vergaan. …Dit is wat blijft: geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootse daarvan is de liefde."*

Laten we Aukje nu in stilte herdenken en daarvoor op staan. → Kaars aansteken.

…stilte…

God, laat de liefde van Aukje haar familie en ons allen een zegen zijn. Amen.

Inleiding en Aandacht voor de kinderen

Vandaag vieren we een bijzondere dienst. Want vandaag zingt voor het eerst ons nieuwe **projectkoor**. En daarom ben ik vandaag anders dan anders uitgegaan van liederen die het koor zingt en heb er bijbelteksten bij gezocht.

Vandaag is het ook een bijzondere dienst, omdat jullie – de **kinderen van de zondagsschool** hier zijn. We worden er blij van. Zo fijn dat jullie er zijn.

- Vandaag wil ik met jullie weer eens een experiment doen. Het is niet een ingewikkeld of gevaarlijk experiment, hoor.

- Ik wil met het experiment testen of jullie iemand met ogen dicht durven volgen en vertrouwen.

We gaan achter juf Nelleke een rij vormen met de handen op elkaars schouder.
Dan doen we onze ogen dicht en volgen juf Nelleke en maken een rondje door de kerk.

- Voor die rij heb ik een paar vrijwilligers nodig:
  - 2 van de kerkenraad.
  - 2 uit het koor
  - en jullie van de zondagsschool.

Wie doet mee?

- Zo, we gaan in een rij achter elkaar staan met de handen op elkaars schouder.
Ogen dicht.

- Juf Nelleke, jij mag de ogen openhouden en een rondje met ons lopen door de kerk.
We volgen je.

Aangekomen bij beginpunt:
- En hoe voelt het om met ogen dicht achter iemand aan te lopen?
- Durfden we wel de ogen helemaal dicht te doen? – Wie wel? Wie niet?

- Wat is nodig, dat je dat durft? …Vertrouwen.

Zingen “Wij komen hier ter ere van uw naam” 274 (alle 3)

Gebed

U die ons omgeeft met uw Geest,
U die tot ons spreekt, ons uitdaagt en ons sterkt,

We zijn kwetsbaar en sterk, soms vol vertrouwen maar soms vol onzekerheid.
Daarom zoeken we uw nabijheid, God. Hier zijn we dan.
U roept ons bij elkaar als uw gemeente in de wereld.

Schenk ons een gedachte, een boodschap die ons verder helpt en optilt uit onze angst en zorgen.
Help dat we wijzer worden en dieper indringen en het geheim van het leven met U, met elkaar, met anderen.

Wij danken U voor deze plek van bezinning en ontmoeting – in Christus’ naam. Amen.

Koor zingt “Kyrie eleison” (Heer, erbarm U)

Bijbellezing: 1 Koningen 19:19-21

Zingen “Een rijke schat van wijsheid” 313:1,5

Bijbellezing: Lucas 9:51-62

Koor zingt “O waar wil je heengaan? Tekst: Iona Community Amerikaanse volksmelodie
Vertaling: René van Loenen

Preek/overdenking: 1 Kon.19:19-21 / Luc.9:51-62f

Lieve gemeente!

I.

Elke dag die God ons geeft moeten we **keuzes maken**.
Vaak zijn het **kleine keuzes** waarbij je nauwelijks hoeft na te denken. De eerste keuze die een mens ’s morgens maakt, is: “Sta ik op of blijf ik nog even liggen?”
Als je opstaat, dan word je voor de keus gesteld: - Wat zal ik aantrekken? - Ga ik eten? En zo ja, wat dan? – Hele banale, gewone keuzes moet je maken. Zo gaat het de hele dag door. En je staat er niet altijd bij stil, dat het niet alleen lastig maar ook fijn kan zijn als je zelf keuzes kan maken.

Tijdens je leven kom je ook voor **belangrijke keuzes** te staan. Keuzes die **bepalend** kunnen zijn - misschien zelfs voor de rest van je leven:

Het aangaan van een **relatie** – zeg je ja of nee? Het kiezen van een **opleiding** en een **beroep** en baan. Ga ik **verhuizen**? - Zulke keuzes zijn niet altijd gemakkelijk te maken. Je kunt niet eeuwig blijven wikken en wegen. - En als je eenmaal hebt gekozen of beslist, dan heeft dat **gevolgen**. Wie A zegt moet ook B zeggen. Daar gaan de **bijbelverhalen** van vanmorgen over: over keuzes met gevolgen – en vertrouwen.

II.

Het **eerste verhaal** gaat over de twee profeten **Elia en Elisa**. Elisa is aan het ploegen. Hij moet een sterke boerenjongen zijn, want hij houdt twaalf paar ossen – 24 ossen dus - in bedwang. Dat is zwaar lichamelijk werk. En misschien is Elisa daarom niet een man van veel woorden.

Ook Elia zegt niet zo veel. Hij zegt niets tegen Elisa, maar gooit zijn **profetenmantel** over hem. Dat zegt genoeg. Dat **gebaar** maakt duidelijk dat Elisa Elia's opvolger moet worden. - Stel je voor dat aftredende kerkenraadsleden hun mantel over anderen zouden gooien…en dat worden dan de opvolgers van hen. – Nee zo makkelijk gaat het bij ons niet. Daarom ga ik maar weer terug naar Elia en Elisa.

In het woord "op-volger" zit ook het woord **"volger"**. Elisa begrijpt direct wat dat ritueel met de mantel betekent. Het gaat erom dat Elia hem roept om hem te volgen.
Elisa **aarzelt** even: "Laat mij eerst afscheid nemen van mijn ouders, dan zal ik met u meegaan."

Elisa zal zich wat overvallen voelen. Niet dat Elia Elisa dwingt of pusht om hem te volgen naar een onbekende toekomst. - Maar toch – als iemand zoals Elia tegen je zegt: "Doe wat je wilt, ik dwing je nergens toe", dan kan dat een subtiel middel zijn, om iemand te laten voelen: "Ik wacht wel, tot je komt en me volgt."
Als je voor een lastige stap of keuze staat, heb je de neiging om te zeggen:
"Wacht even…eerst nog even dit…eerst nog even dat. Momentje, ik kom er zo aan…"

Jawel, Elisa snapt de hint, hij begrijpt de boodschap van Elia. Hij sluit daar op **dát moment** zijn oude leven af. Hij slacht de ossen, houdt met zijn knechten een uitgebreide afscheidsbarbecue met enorm veel ossenvlees. En dan gaat hij met Elia mee. - Wat een stap voor een boerenjongen om profeet te worden. Dat is helemaal niet vanzelfsprekend. Het is net zoals bij Jezus en zijn leerlingen: Jezus roept de vissers aan het meer Gennesaret. En zij laten hun boten en netten achter en worden "volgers" van Hem.

III.

Maar zo soepel en snel gaat het niet altijd: Je vertrouwde leven achterlaten en **de weg van Jezus** meegaan.

Lucas vertelt heel uitgebreid over wat Jezus met zijn volgers en leerlingen op weg **naar Jeruzalem** allemaal bespreekt en beleeft.
Lucas heeft er anders dan de andere evangelisten Matteüs, Marcus en Johannes een **heel reisverslag** van gemaakt.

Jezus is **op weg naar Jeruzalem** – **<u>vastberaden</u>** zegt Lucas met nadruk erbij.
Blijkbaar heeft Jezus zijn **doel**, zijn reisdoel, heel bewust uitgekozen en laat zich daar niet meer van afbrengen. - Waarom?

Jezus is vastberaden om de boodschap van Gods koninkrijk, van zijn **liefde en vrede uit te dragen** van thuis in Galilea tot naar Jeruzalem, het centrum van het land.
Hij weet dat dat niet een makkelijke weg zal zijn. Hij zal **volgelingen** vinden, maar ook veel **tegenstand** krijgen.

En zo komt Jezus met zijn leerlingen op zijn reis ook in het **gebied van de Samaritanen.** Jezus stuurt een paar van zijn leerlingen vooruit. In een Samaritaans dorp waar ze kwamen om voorbereidingen te treffen, wilden de dorpelingen hen niet ontvangen.
We weten dat Joden en Samaritanen elkaars bloed wel konden drinken. Er waren te veel vijandelijkheden gebeurd tussen hen. Er was veel oud zeer. Het is dus helemaal niet vanzelfsprekend dat de Jood Jezus in een verhaal juist een Samaritaan als voorbeeld voor barmhartigheid en menselijkheid beschrijft.

Jezus is **niet welkom** in dat Samaritaanse dorp. Omdat men erachter gekomen is dat hij met zijn volgelingen op reis is naar Jeruzalem. En dat was verkeerd gevallen.
Jacobus en Johannes – die van Jezus ooit de bijnaam “donderzonen” gekregen hebben (ook niet toevallig) – zijn **woedend** en gefrustreerd: “Heer, wilt u dat wij vuur uit de hemel afroepen dat hen zal verteren?” (V.54b)

Als je afgewezen wordt, **niet welkom** bent, is dat frustrerend en **pijnlijk**. – En **wat doe je dan?** – Jacobus en Johannes, de twee “donderzonen” eisen **wraak** – wraak op dat akelige, beledigende, ongastvrije Samaritanendorp. De emoties zullen hoog opgelopen zijn – wij kennen dat al te goed van **voetbaltoernooien** – er hoeft maar iets te gebeuren en de vlam slaat in de pan.

Jezus grijpt in – voordat het te laat is. Hij houdt het hoofd koel. Hij draait zich om naar zijn leerlingen en kijkt hen diep in de ogen en wijst het terecht.
Jezus is radicaal en principieel. Hij wil graag dat zijn volgelingen bewust kiezen om hem te volgen op zijn weg zonder geweld, zonder wraakgevoelens.
Jezus leert zijn leerlingen de **wijsheid om** zich niet te laten bepalen door hen die jou provoceren of afwijzen.

Jezus gaat met zijn leerlingen verder naar een ander dorp waar mensen welwillend zijn en open voor zijn boodschap. En zijn leerlingen? – Gelukkig volgen ze hun meester.
Jezus aanvaardt blijkbaar dat hij niet overal fans en medestanders heeft, niet overal welkom is met zijn boodschap. Soms is het verstandig om verder te gaan en **andere plekken** te zoeken voor **positieve ontmoetingen** en contacten.

IV

Terwijl Jezus verder trekt, komt hij onderweg **drie keer** mensen tegen. Drie verschillende ontmoetingen en telkens komt het tot een **kort gesprek** over vertrouwen en hem volgen.

1. (V.57-58:) De **eerste persoon** die hij ontmoet, zegt tegen Jezus: *“Ik wil u volgen waarheen u ook gaat.”*
Dat klinkt **vol overtuiging**: “Ik ga met je meegaan. Je kunt altijd op me rekenen.” - Dat is mooi. Jezus wijst hem dan ook niet af, maar wil dat hij daar nog eens goed over nadenkt: “Besef goed, als je mij wilt volgen dan is dat **geen garantie op een droomleven** zonder moeilijkheden. Verwacht niet dat leven vanuit geloof alle je problemen oplost.

Als je mij wilt volgen, dan heb je te maken met een gedreven mensenkind. Weet dat als je mij wilt volgen je overal en nergens thuis bent…en dat het geen gemakkelijke weg is. *"De vossen hebben holen en de vogels nesten, maar de Mensenzoon kan zijn hoofd nergens ter ruste leggen."*
Aan de andere kant: het kan je ook gebeuren dat je je **geborgen** kunt voelen **door een geheimzinnige kracht** die je eigen kracht overstijgt. Ik durf die geheimzinnige kracht God te noemen. En door die kracht durf je het aan om je kwetsbaar op te stellen en toch niet bang te zijn dat anderen je uitlachen of afwijzen.
Denk daar alsjeblieft nog eens goed over na, voordat je mij hals over kop volgt.

2. (V.59-60:) Bij de **tweede persoon** is het **Jezus** zelf die **het initiatief** neemt en zegt: **"Volg mij!"**
Zo heeft Jezus dat ook gedaan bij zijn eerste leerlingen, Petrus, Andreas, Jacobus en Johannes en de anderen. Hij roept hen en zij staan op en volgen hem, want ze vertrouwen Jezus en de manier hoe hij vanuit godsvertrouwen praat en leeft.
Maar deze mens zegt: "Wacht even. Ik kom. Laat mij eerst mijn vader begraven."

Ik verbaas me, wat Jezus hem voor een antwoord geeft: "Laat de doden hun doden begraven, maar ga jij op weg om het koninkrijk van God te verkondigen." - Dat klinkt bot en streng. Ik zou het niet durven, om zoiets tegen iemand te zeggen. En ik begrijp dat deze toon kan afstoten.
Blijkbaar zegt Jezus niet tegen iedereen hetzelfde. Sommigen remt hij af, anderen daagt hij juist uit: Kom op, laat je niet te veel belangrijke dingen weerhouden om keuzes te maken. Want van uitstel komt vaak afstel. En dat is jammer. Afscheidsrituelen en rouw konden vroeger (in Jezus' tijd) heel veel tijd van mensen in beslag nemen. Tradities en gewoonten en verwachtingen kunnen beknellen in hun vrijheid om een nieuwe weg te gaan.

Maar misschien is dat een andere kant van Jezus, dat hij mensen niet alleen bevestigt met wat ze het liefste willen horen, maar ook prikkelt en uitdaagt met gedachten die hen op een ander spoor zet.

Jezus heeft een diepere mensenkennis en daarom geeft hij niet iedereen hetzelfde standaardadvies. De één is **onbesuisd** en heeft baat erbij om wat **afgeremd** te worden. De ander heeft juist een **duwtje nodig** om los te komen, om eindelijk een keuze te maken en niet eindeloos door te gaan te doen wat hij of zij altijd gedaan heeft en anderen verwachten.
Tegen hen zegt Jezus daarom: "Durf je kans te zien en volg mij…en wacht er niet mee."
3. (V.61-62:) Dan is er nog de **derde persoon**. Als Jezus die uitnodigt om te volgen, zegt zij of hij: "Laat mij eerst thuis afscheid nemen…, mijn oude leven afsluiten."
Jezus gebruikt ook hier weer een beeldspraak: *"Wie de hand aan de ploeg slaat en achterom blijft kijken, is niet geschikt..."* Steeds achteruitkijken, levert namelijk geen mooie lijn van de ploeg in akker, maar prutswerk en een bibberig patroon.

Het is net als bij Elia en Elisa: Soms moet je doorpakken en niet op twee paarden wedden of van twee walletjes eten.
Hoe kun je autorijden zonder brokken als je alleen maar in de achteruitspiegel zit te staren? Anders gezegd: Je kunt ook teveel vast blijven steken bij het oude vertrouwde,

veilige leven. - Durf dan los te laten wat je belemmert uit het verleden. Durf je te richten op de toekomst, vooruit te kijken en misschien wel een nieuwe betere weg in te slaan.

Mij bevalt het lied van de geloofsgemeenschap van Ierse eiland Iona dat we als koor gezongen hebben. Laat ik het nu nog eens aanhalen, omdat het goede vragen stelt en antwoorden geeft op de vraag: Wat betekent het onderweg te zijn als volger van Jezus - ook in onze tijd?

1.
O waar wil je heen gaan?
En kan ik je volgen?
En hoe overleef je?
Hoe kom ik ooit aan?
Je hebt geen bepakking,
geen tent en geen kleding,
geen eten, geendrinken –
hoe kun je bestaan?

4.
O waar wil je heen gaan?
En kan ik je volgen?
En wat is de missie
waar jij je voor geeft?
En wat inspireert je?
Wat drijft je, wat sterkt je?
En wat is de droom toch
die jouw liefde heeft?

5.
Ik ga waar ik gaan kan
en zoek reisgenoten.
Maar stel me geen vragen
naar heg of naar steg,
naar leeftocht of reisdoel
of wie ons wil volgen.
Maar voeg je toch bij me.
Ik leer je mijn weg.

Amen.

Muziek

Open Ruimte voor **“Lichtpuntjes van God”** (“Glimpses of God”):
Voel je vrij belevenissen, inzichten uit de afgelopen week of uit de dienst in te brengen.

Gebed

God, wij bidden U voor onszelf:
Maak ons vrij van dingen uit het verleden die ons belasten,
maak ons vrij van de angst voor mensen die ons belemmeren om Christus te volgen.
Maak ons vrij van de onverschilligheid en oppervlakkigheid die ons leven belagen.

God, wij bidden U voor de wereld waarin we leven:
dat wij niet steeds de weg van de minste weerstand volgen,
dat wij ons niet laten verleiden door simpele en gevaarlijke oplossingen.
Help ons toch een koel hoofd en een warm hart te bewaren,
ook is dat soms zo moeilijk

God, wij bidden U, wees in het bijzonder bij hen die een moeilijk leven hebben,
omdat ze ziek zijn of die verdrietig zijn, omdat ze iemand missen of verloren hebben.
Wij bidden ook voor hen die het zichzelf moeilijk maken,
omdat ze toegeven aan haat en liefdeloosheid, of zelfs aan geweld en verwoesting van het leven van anderen.

Wij danken U voor Jezus die ons voorgaat op de weg van vrede en gerechtigheid,
van luisteren en begrijpen, van elkaar vasthouden en voor elkaar opkomen.

Wij danken U voor ieder mens die ons inspireert en een voorbeeld is om te doen wat goed en verstandig is. Laat ons zien, waar nieuwe kansen liggen voor een betere toekomst, zoals Jezus ons geleerd heeft.

We bidden in de stilte en daarna bidden we in ons hart het Onze Vader met het koor mee. **…stilte…**

Koor zingt "Onze Vader" Tekst: Huub Oosterhuis Muziek:Tom Löwenthal

Collecten

Zingen "Jezus, ga ons voor" 835 (alle 4)

Zegen (samen)

Laten we nu aan het einde van deze dienst de eeuwenoude priesterzegen uit de bijbel uitspreken – voor elkaar en voor de wereld die deze zegen van boven nodig heeft:

De Eeuwige zegent je en behoedt je!
De Eeuwige doet zijn aangezicht over je lichten - en is je genadig!
De Eeuwige verheft zijn aangezicht over je - en geeft je vrede! Amen.

Zingen "Gezegend gaan we nu van hier…Amen" Zingenderwijs 57

Gezegend gaan wij nu van hier,
en God gaat met ons mee
en geeft ons moed en levenskracht,
zo gaan wij niet alleen. Amen.

Doven van kaarsen